

САДРЖАЈ

1. Природа дечје игре.....	4
2. Врсте дечјих игара.....	6
2.1. Игре улога.....	8
2.2. Игре схватања.....	9
3. Социјална страна играња.....	10
4. Покретне игре.....	13
4.1. Избор покретне игре.....	13
4.2. Трајање покретне игре.....	14
4.3. Врсте покретних игара.....	14
4.4. Покретне игре у различитим облицима рада.....	15
4.5. Улога васпитача у игри.....	16
ЗАКЉУЧАК.....	16
ЛИТЕРАТУРА.....	17

УВОД

О ретко којој психолошкој појави писано је онолико колико о игри. Свако воли и жели да се игра. Сви ми волимо да испробавамо своје снаге и вештине. Зато наводимо и друге људе да се играју са нама и откривамо нове предмете којима се можемо играти. Бебе се играју прстима руку и ногу и наводе одрасле да се смеју са њима и учествују у њиховој игри. Мала деца уживају да се скупа преврћу и скачу. Деца, такође, воле да се играју речима, тако што сама причају, изазивају једна друге да се играју римовања, проналазећи одговарајуће парове речи. Такође, кроз игру чине све што и одрасли у слободном времену, или на послу, и тако скрећу пажњу осталих забављајући их својом игром. Игра је саставни део човековог живота.

Игра открива напетости и проблеме у међуљудским односима. Игра са другима може бити такмичарског или сарађивачког карактера и захтева преговарање и савлађивање тешкоћа. Таква игра је неизбежно уткана у нашу личност и наш начин живота, прожимајући чак и оне делатности које сматрамо веома озбиљним, јер утиче на наша уверења и издржљивост.

Ако смо својим ставом према игри постали егоцентрични, онда можемо у самом животу, у суштини, постати егоцентрични. Учење играња почиње у најближој околини, у друштву које нас окружује. Наш начин играња, наше идеје, као и предмети којима се играмо, у потпуности рефлектују економске и социјалне вредности и достигнућа наше сопствене културе.

1. Природа дечје игре

Дете у почетку није свесно разлике између стварности и илузије, његова основна животна стварност је несвесно прелажење из стварности у игру и из игре у стварност. Сто га нема у почетку никаквог смисла уопште говорити да дете када се игра живи у свету својих илузија. Ова констатација важи само посматрана са гледишта одраслих. Приписивати детету фиктивност или илузио низам на првом степену значи тумачити дечје преживљавање рационалистички, помоћу разума, а то представља данас прилично прошире ну психолошку грешку против које је најновија психологија повела одлучну борбу.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com